

Systemisk svikt

TEKST

Bjørnar Olsen

PUBLISERT 5. august 2014

Vi trenger fortsatt psykologenes stemme i familierapifeltet, skriver Ailin Strømsholm i et debattinnlegg i denne utgaven av Psykologtidsskriftet (side 645). Det er like betimelig å spørre om familierapiens stemme er hørbar i psykologprofesjonen.

Urovekkende få psykologer har god nok kunnskap om familiefeltet, uttalte professor Odd Arne Tjersland i maiutgaven. Han fant det betenkelig at det ikke var bedre opplæring i systemisk tenkning ved profesjonsstudiene her i landet. Slik sett svarer han bekreftende på spørsmålet fra Kristin M. Holst i denne utgaven (side 642): Er det manglende kunnskap og for lite oppmerksomhet om familie, systemisk tenkning og familierapi i psykologstudiet?

«Helsevesenet er organisert rundt individet som enhet, og det er individet som utløser rettigheter og ressurser. Da er det vanskelig for familieperspektivet å passe inn»

Flere uttrykker bekymring for at psykologprofesjonen overtar en medisinsk, individrettet tilnærming til helseproblemer. Kirsti Haaland sa i fjorårets juni-utgave at den individualistiske menneskeforståelsen dominerer i somatisk helsetjeneste og i Helsedirektoratet: Man søker forklaringer i individet. Slik er det i den psykodynamiske tradisjonen, slik er det i den kognitive skolen, og slik er det i den medisinske leiren.

Den systemiske tenkningen og familieperspektivet bryter med denne forståelsen – og nettopp derfor trenger samfunnet disse perspektivene. Men helsevesenet er organisert rundt individet som enhet, og det er individet som utløser rettigheter og ressurser. Familieperspektivets blikk mot systemet og familien gjør det åpenbart vanskelig å passe inn.

Også psykologer i spesialisering forteller om et helsevesen som ikke ønsker familieperspektivet velkomment. For det viser seg ofte vanskelig å få dekket kostnadene knyttet i kurs i familierapifeltet, i hvert fall langt vanskeligere enn å få dekket utgiftene knyttet til kliniske kurs rettet mot individuell behandling.

Slik forsvinner psykologenes stemme fra familiefeltet, mens familieperspektivet forsvinner fra psykologien.

bjornar@psykologtidsskriftet.no

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 51, nummer 8, 2014, side 609

TEKST

Bjørnar Olsen, Sjefredaktør